

HO, HO, HO, HO!

Atunci când credința este puternică rezonăm cu cea mai înaltă formă de energie posibilă, capabilă să înlăture orice perturbare, orice vibrație joasă. Nici un rău nu poate ajunge la o persoană situată pe o frecvență înaltă. Dar câți oameni pot atinge o vibrație înaltă și, mai ales, câți o pot menține? Trebuie să stai în permanență conectat la realitate și să-i absorbi prin toți porii nectarul, să conștientizezi raiul care ți s-a dat să-l viețuiești și să respiri împreună cu el, iar porii tăi să fie capabili să-l absoarbă în dansul ritmic al fiecărei respirației și porii tăi să fie capabili să-l respingă după regulile aceluiși dans. În timp ce toba mare de la hora din poiană imprimă ritmul și profunzimea. Pare a fi extrem de simplu. Fiecare dintre noi este de fapt un amalgam de particule, aflate într-o continuă schimbare, un amalgam de particule complex amestecat cu percepții, senzații, procese de conștiință, toate învăluite într-un înveliș energetic fremătător. Firele de praf urcând și coborând, stârnite de tălpile jucătorilor. Dansul mirific al fiecărei clipe, dansul vieții. Învelișurile viorii strălucitoare tresărind de jur-împrejurul corpurilor, stârnite de mișcare. Dacă faci un singur pas greșit și ieși dincolo de străvezimea învelișurilor, gata ai coborât o treaptă. O rătăcire prin cotloanele gândurilor și din nou altă treaptă coborâtă. Viața are ochi peste tot. Și urechi de auzit. Și nări de adulemeat. Sunt o mie și una de ispite. De jur împrejur. Create să te copleșească. Pajiști cu arome îmbătătoare, cântece de mierlă, mușchiul catifelat al copacilor, coaja mestecenilor strălucind iarna în soare, nectarul de caise revărsându-se ca balsamul. Aceste minuni odată percepute și înțelese te ridică. Dar când le abandonezi pentru a te afunda în pâcla deasă a gândurilor tot ele te pot coborî. Depinde în ce fel le-ai simțit și cât de repede te poți întoarce la ele pentru o nouă conexiune.

Iar dacă vreodată te-ai situat acolo sus, pe vibrația cea înaltă, amețit de atâta puritate, speriat, ai coborât repede scările în spirală. Dacă ai mai fi avut curajul copilăriei, ai fi coborât chiuind, alunecând pe bara metalică, cu picioarele suspendate în aer, având în stomac senzația de cădere controlată, împletită strâns cu două fire de adrenalină. Când te oprești la nivelul în care te situezi și te regăsești în mod firesc, fără nici un efort, te copleșește un fel de nostalgie, de tristețe răvășitoare dar nu neapărat neplăcută. O nostalgie așa cum te copleșește câteodată când vezi spectacolul mirific al toamnei, pădurile de foioase îmbrăcate în toate culorile curcubeului. O nostalgie plăcută care te răscolește care te duce cu gândul departe și te face să simți că ai vrea să stai la gura sobei și să ascuți povești mai mult sau mai puțin adevărate. Că ai vrea să nu mai existe nici

o implicație, nici un complot, nici o capcană. Să ai, ca niciodată, un timp infinit la dispoziție și să ascuți povești. Iar focul să trosnească în sobă și în cameră să miroase a gutuie coaptă. Apoi lași la o parte nostalgia plăcută pentru că nostalgia deja devine periculoasă atunci când dintr-un alt plan apare bunica purtând în mâinile ciolănoase, deformate de artroză, tava cu plăcinte poale în brâu... Gata, suficient, închizi butonul și revii în real.

Atunci recunoști, așa cum recunoști căldura vie a propriului sânge, tensiunea interioară acumulată care te face să fii agitat. Știi că trebuie să încerci să dizolvi acea tensiune ca să devii împăcat și fericit. Dar ar fi ca și cum ai încerca, printr-un efort de voință, să schimbi sensul de curgere a sângelui prin vene. Inutil efort să te războiești cu gravitația. Avem împrejurul nostru zidul care ne îngrădește sufletul. Și nu facem nici un efort să ieșim la lumină. Dimpotrivă zidul ne conferă un sentiment de siguranță. Un fals sentiment de siguranță. Și îl mai înălțăm, ca să nu mai ajungă la noi decât pasărea cerului... O falsă garanție că situația este sub control. De fapt nu există nici un fel de siguranță. Doar glasul care-ți vorbește ca din cărți: dacă vrei poți să rupi lanțul, dacă vrei poți să rupi lanțul. Ai în tine o forță teribilă cu care ai putea să răstorni munții. Poți să faci orice dorești. Titluri de cărți care nu te mai incită. Miezul de neîncredere, pe care nu vrei să-l formulezi, dar care se formulează singur și odată cu gândul ai în față și o altă treaptă și trebuie neapărat s-o cobori. Glasul din cărți îți vorbește de susurul liniștit al râului și de faptul că și tu poți să fii asemenea lui. Imperturbabil. De neînvinc. Glasul spune că nu e dificilă metamorfoza. Te îmbie, te atrage. Dar tu nu mai vrei să părăsești lumea obișnuită. Te ascunzi bine în umbra zidului bisericii, repeți rugăciuni învățate din copilărie, nici o altă cerere în afara textului rugăciunii nu rostiești în umbra zidului bisericii. Acum sunt aici spui și nu ești în totalitate. Acum știu ce am de făcut, spui și nu știi în totalitate. Din oricare parte ai privi, îndoiala își arată umbra fără de corp. Uneori umbra e luminoasă și pare a fi accesibilă, ușor de descifrat. Alte ori e atât de neagră încât nici nu mai încerci s-o pătrunzi și te pui la adăpost, așteptând resemnat ca să treacă și de undeva, nu știi de unde, să se arate lumina.

** Ce zici Domnu' Învățător de-o mică lecție? a întrebat Vibrația Dorinței Împlinite. Ai merita chiar și-o lecție de zbor! Oho, ce-ai mai merita o lecție de zbor. Atâția inși au știut să fructifice Vibrația și să tragă spuza pe turta lor. Numai tu ai făcut din ea icoană la care să poți îngenunchea. Așa că ai merita ca premiu o lecție de zbor. Ce să faci tu dacă nu te poți debarasa de forța gravitației?*

